

Cu toții la vot!

Este o clipă festivă fiindcă ea condensează, — alăturându-le, comparându-le, degajând concluzii, — trecutul, prezentul și viitorul.

Este o clipă festivă fiindcă omul își face examenul civic: „Ce aport aduc eu la edificiul social? Cum mi-am făcut datoria?” Și milioane de oameni răspund bine, definindu-se ca cititori ai frumusețelor noi și durabile din jur. Clipa de vot este și o clipă de visare. Cînd își dă adevărul în fața urnei votînd candidații Frontului Unității Socialiste, ei se gîndesc neapărat la viitor, fiindcă în gestul acesta este în fond încorporat viitorul, al său, al familiei, al neamului întreg. Perioada care a precedat această zi a fost prilej de reafirmare a conștiinței socialiste a milioane de oameni. Ea s-a cristalizat într-o intensă activitate creatoare. Cel ce se află în fața urnei e un om al muncii, fie el lucrător de fabrică, de pe ogoare, din cîmpul culturii.

„Sentimentele de încredere care însuflețesc nașterea noastră socialistă își au izvorul în bilanțul rodnic al înlăturării de pînă acum”, — glăsuiește Manifestul Frontului Unității Socialiste.

Clipa de vot e o clipă festivă, și în același timp o clipă de bilanț. Adevăr conștient de asemenea în Manifest: „A fost îndeplinit cu succes programul prezentat poporului în alegerile trecute.” Aceasta a ridicat pe o nouă treaptă calitativă viața tuturor celor care votează acum.

L-am întrebat pe Constantin Popa, președintele al cooperativei agricole din Dormărunt-Ialomîța, țaran ridicat dintre necăjiții de ieri ai satului, cu ce sentiment se duce la vot. Răspunsul venit nu era legat nemîllocit de întrebare. Venea de departe de unde-l purtaseră pînă atunci gîndurile... „Am umblat desculț pe ulițele acestea pe care le vedeți, pe care calc și acum. Parcă mi-e greu să-mi aduc aminte. Dar dacă acum 25 de ani cineva mi-ar fi pus în față, printr-o minune, tabloul de azi, eu n-aș fi cutezat să-l cred. Dar am trăit toate prefacerile pînă la ultima fibră a ființei, am parcurs împreună cu ceilalți drumul de la foamă la saț, de la întuneric la lumină, de la umilință la demnitate. Uitați-vă în jur și o să vă convingeți”. Și ne-am uitat și am priceput că tot ce e în jur constituit azi condiția lor umană. Dacă ne-am fi urcat pe un pisc înalt și am fi privit de acolo țara toată, am fi priceput din toate cîte se văd și din cele care nu se văd, dar trăiesc în sufletele oamenilor, că există o condiție umană nouă, răscolitoare prin sensuri, întemeiată prin optimism, pe respectul omenei, pe echitate. Dovada materială, evidentă, de necontestat o constituie înlăturarea. Ritmul și amploarea lor dau primul indiciu al

durabilității și puterii orînduirii socialiste, capacitatea ei de a asigura bunăstarea și fericirea omului.

E un adevăr care a intrat adînc în conștiința poporului.

Ne întîlnim din nou la vot, în încăperile cu flori și flămuri. De cîte ori n-am surprins în același cadru și pe muncitor, și pe plugar, și pe intelectual, și tineri și bătrîni redînd cu o uriașă forță de sugestie imaginea poporului întreg care-și spune cuvîntul. Și ne imaginăm acum marea diametru care pornește de la Tuzla de pe malul Mării, trece prin Slobozia Bărăganului și se stîrșește în Maramureș. Milioane de oameni la aceleași ore ale aceleiași zile de 2 Martie, se pregătesc pentru actul cel mare al răspunderii cetățenești, votul.

Ei își manifestă hotărîrea de a repurta izbînda noi, pentru înflorirea patriei, pentru pace și progres social, votînd candidații Frontului Unității Socialiste.

Tinerii muncitori, țaranii, intelectualii Studenții și elevii Ostașii

Votînd pentru candidații Frontului Unității Socialiste, votați pentru înlăturarea ideilor nobile ale poporului nostru, pentru un viitor luminos!

Optimism

Cronica unui greier

Deputați. Un cuvînt vechi, aproape plin de mister odată, cu mereu noi semnificații. Un cuvînt care îmi fascina închipuirea din copilărie. Ce poate carevasăzică să fie un deputat? În satul meu, țaranii, — asta se întîmpla de mult — aceștia vorbeau despre deputat în fel și chip. De așteptat îl așteptau numai în campania electorală. Deputatul venea. Venea fie că era liberal, național-țărănist, sau pur și simplu naționalist. Venea plin de culori și de semne: de verde, de negru, de albastru, de cerc-covrig, de patrat, de gard de fier, de rață, de gîscă, de cuc sau altă pasăre.

Deputatul acesta venea. Se încumeta și dumnealui, pasămite, să înfrunte praful drumurilor satelor, noroiul străzilor orașului cu niște saci grei de promisiuni vopsiți multicolor: șosele de piatră, străzi asfaltate, fertarea datoriilor, niște cai

bălțați și... lapte de cuc. Domnii deputați veneau înveșmîntați în eșarfe tricolore, își umflau pleptul ca pe un cimpoi pentru a sufla cu

Alegerile se făceau, deputații se băteau, la propriu și la figurat pentru sfîntul ciolan, pe urmă se linișteau și mai ales uitau de făgăduieli, că și „uitarea-i scrisă-n legile omenești”. Oamenii rămîneau cu ceea ce aveau din moși-strămoși.

ale poporului. Drumul viitorului, Drumul fericirii.

A început epoca grandioaselor înlăturări. Vechii deputați au fost trecuți, după ceremonial, la capitolul „Triste amintiri”. Sacii cu făgăduieli deșarte au fost spînzurați în cui spre, „A nu se uita”. Vechiul parlament a murit.

Marea Adunare Națională. Însăși denumirea spune totul. Deputații: muncitori, țaranii, intelectuali. Porunca poporului, înflorirea României.

Deputați. Un cuvînt care mă fascinează. Deputat = luptător dîrz, entuziast, cu adînc simț de răspundere, îndrăgostit de frumos, de oameni. Deputat = producție industrială sporită, recoltă înmiată, bogăție în știință, în cultură, în creație.

Deputați. Voi vota pentru ei, pentru fericirea patriei, pentru un viitor de aur.

Adio lapte de cuc,

ION BANUȚA

DEPUTAȚII

destulă forță cuvinte șuierătoare, pline de gol, despre cite-n lună și în stele.

„Fraților! Noi... vom face și vom drege”. Oamenii îi ascultau, vorbeau în adînc cu ei, cu ei înșiși și se minunau de cită minciună poate să încapă într-un suflet de om. Caragiale, observîndu-l aproape mefistofelic, a pătruns în mod genial fenomenul acesta, ultra schimbînt, găunos pînă în măduva oaselor.

Speranța. Speranța că odată și odată va fi mai bine.

Oamenii! Oamenii aceștia au început să audă tot mai distinct cuvîntele noi: socialiști, comuniști. Să audă despre o lume nouă. 23 August 1944. Vechea speranță a devenit o realitate. Jugul fascist a căzut. Pentru prima oară în istoria sa România și-a ales, sub conducerea Partidului Comunist Român, istoricul drum, acel drum larg spre împlinirea năzuințelor de veacuri

O inflăcărată competiție culturală

Notații

Răspunsul căminului din Bodești-Neamț

La redacție ne-au sosit numeroase răspunsuri ale așezămintelor de cultură la chemarea lansată de căminul cultural din comuna Lipănești, județul Prahova. În numărul de față, publicăm răspunsul căminului din Bodești, județul Neamț, care și-a propus o gamă variată de manifestări culturale-artistice dintre care vi le prezentăm pe cele de mai jos:

● Organizarea unor variate și complexe activități cu conținut social-politic și a unui sistem permanent de informare curentă a populației asupra evenimentelor interne și internaționale prin ciclurile de manifestări: Politica științifică a P.C.R., garanție a îndeplinirii celor mai cuceritoare aspirații ale poporului; România socialistă în contextul vieții contemporane universale; Anul 25 și perspectivele minunate ale viitorului.

● Ridicarea nivelului de pregătire profesională și a cunoștințelor economice ale cooperativilor, în scopul sporirii veniturilor C.A.P., în anul 1969, cu 27 la sută peste plan, prin extinderea irigațiilor pe o suprafață de încă 30—35 hectare, fertilizarea a 150—200 hectare peste plan, însămânțarea cu culturi duble a unei suprafețe de 80 hectare și atragerea în circuitul economic a unor resurse naturale locale prin secțiile anexe ale C.A.P.

● Popularizarea cuceririlor științifice și tehnicii contemporane prin organizarea unor cicluri de manifestări culturale-științifice: Adevărul despre om și natura înconjurătoare (experiențe științifice, întâlniri cu brigăzi științifice, vizite la muzeul de științe naturii din Piatra Neamț, almanahuri și simpozioane științifico-cinematografice etc.); Știința contemporană și progresul omenirii (constituirea unui cerc al prietenilor științei).

● Organizarea de mese rotunde, simpozioane, seri tematice, seri de întrebări și răspunsuri pe teme

următoare: Umanismul socialist — caracteristică a orânduirii noastre; Profilul spiritual al omului zilelor noastre; Spiritul colectiv — condiție fundamentală pentru întărirea și propășirea cooperativei noastre; Tradițiile de luptă pentru libertate națională și socială ale poporului român; Pagini din letopisețul acestor locuri.

● Îmbunătățirea educației estetice și a activităților recreativ-distractive prin: — acțiuni cu cartea beletristică și de artă pentru dezvoltarea gustului estetic și formarea unui număr înscunat de bibliotecii personale; — difuzarea de cărți, în valoare de 5 lei pe cap de locuitor; — stagiune artistică permanentă prin programarea lunară a cel puțin 2 spectacole, dramatice, folclorice sau a unor concerte vocale și instrumentale; — constituirea a două cercuri: de artă plastică și de artă populară și organizarea unei expoziții trimestriale, la vernisajul căreia vor fi invitați să vorbească artiști plastici profesioniști, critici de artă, oameni de cultură etc.; — organizarea periodică la căminele culturale din comună a unor consultații pe teme de arhitectură tradițională locală și modernă, cu concursul unor arhitecți și artiști decoratori din Piatra Neamț, valorificând totodată experiența meșterilor locali; — alcătuirea unei monografii a comunei.

● Crearea celor mai bune condiții materiale pentru organizarea activităților recreativ-distractive și cultural-sportive, prin darea în folosință, cu aportul locuitorilor comunei, a următoarelor obiective: căminul cultural din Oșlobeni (filială) — termen 10 august 1969; un stadion comunal cu 6 000 locuri — termen 23 august 1969; completarea dotării celor 3 săli de distracție și modernizarea ringurilor de dans existente în Bodeștii de Sus, Bodeștii de Jos și Corni; amenajarea unui club pentru tineret — termen 1 octombrie 1969.

Un director de cămin cultural dintr-un sat de pe lângă Turda mi s-a plîns deunăzi că e greu să-l atragă pe tineri la manifestările culturale. Vin puțini chiar și la acțiunile pe care le organizăm anume pentru ei — îmi spunea cu multă amărăciune.

Cînd l-am întrebat cum își explică acest lucru, mi-a vorbit despre concurența televizorului, despre unii tineri care lucrează la întreprinderile din oraș și vin cu „ifose” orașenești, cu „pretenții” urbane.

La un singur lucru nu s-a gîndit însă, despre un singur lucru nu mi-a vorbit și anume că manifestările consacrate tinerilor poartă semnele „îmbătrînirii”, că le-a cam prins rugina șablonului. De multă vreme ele se desfășoară după același calapod, după același standard. O conferință, prezentări de cărți și cîteodată dans.

Repetarea aioda, vreme îndelungată, a unor manifestări — se știe — tocește atracția, puterea lor de influență, devin neinteresante, duc la „uzura lor morală”. Și apoi așa-zilele „ifose” și „pretenții” orașenești despre care mi-a vorbit nu sînt ele oare într-un fel o chemare, un îndemn la modernizarea activității căminului cultural?

★

Călătoream, nu de mult, de la Sf. Gheorghe la Brașov, într-un compartiment cu mulți tineri. Erau tineri din satele din împrejurimi, navetiști care lucrează la diferite întreprinderi

CU GÎNDUL LA TINERI

și uzine din Brașov. Unii jucau cărți, alții moțăiau iar cîțiva urmăreau foarte atenți o schiță pe care unul dintre ei nota cîte ceva. Era schița unui aparat de radio amator, decupată dintr-o revistă de popularizare a științei. Porni și o discuție. La un moment dat, un tînăr din comuna Ozun, care tăcuse tot timpul, se adresa celorlalți: băieți, hai să încercăm și noi să construim un asemenea aparat. Pînă la Brașov au plănuit cum să pornească la treabă, pe cine să consulte în privința unor detalii. Nu știu dacă pînă la urmă s-au apucat de treabă, dacă și-au realizat intențiile. Discuțiile lor m-au interesat. Ele relevau un fenomen întîlnit și cu alte prilejuri și în alte locuri: preocuparea tinerilor de la sate pentru tehnică, pentru astfel de îndeletniciri.

La Tiream, lângă Carci, bunăoară, pe baza unor albume conținînd schițe și modele, albume alcătuite de bibliotecar din tăieturi din reviste, cîțiva tineri din sat au confecționat diferite aparate. Un tînăr tractorist a realizat un aparat de radio amator, alții au construit plănouri în miniatură și chiar o presă de legat cărți. A lucrat fiecare după priceperea sa, cum a putut. Dar nimeni nu s-a gîndit să organizeze un cerc (denumirea nu contează) în care să fie atrași și ajutați tinerii pasionați de asemenea îndeletniciri, cerc care să le ofere posibilități de a-și dezvolta aptitudinile, de a-și îmbogăți cunoștințele în domeniile respective.

La unele cămine culturale funcționează cercuri foto și cinecluburi. Cercurile tehnice (mai ales în localități mai dezvoltate și din apropierea orașelor) ar fi foarte bine primite de tineri.

★

Dintre multele manifestări culturale pentru tineret la care am asistat în decursul anilor, mi-au rămas adînc întipărite în minte, m-au impresionat în mod deosebit acelea la care ti-

nerii nu erau doar spectatori pasivi ci participau în mod activ la pregătirea și chiar susținerea lor.

La Ghindăoani, așezare de la poalele munților Neamțului, o profesoară înimoasă ținea cicluri întregi de experiențe științifice cu un deosebit ecou în rîndurile tineretului. Veneau tineri din sat la aceste experiențe cu o regulatitate și punctualitate ca la școală. Cînd am întrebat-o pe profesoară cum a reușit acest lucru, mi-a răspuns pe scurt: le organizăm și le prezentăm cu ajutorul tinerilor, cu ei împreună lucrăm. I-am văzut cum pregăteau o experiență. Tinerii lucrau cu ea, cîntăreau substanțele, verificau aparatajul ca niște adevărați laboranți. N-am uitat nici azi — aș putea cita și acum — numele unora dintre „asistenții” profesorii.

La Comana de Jos, nu departe de Rupea, la un concurs „Cine știe cîștigă” pe marginea unui film, tinerii nu numai că participaseră la organizarea acestei acțiuni, dar examinatorii erau ei înșiși tineri, buni cunoscători și pasionați ai celei de-a șaptea artă. În comuna Măieruș, unii tineri (cărora li se recomandau cărți și reviste) erau antrenați în desfășurarea almanahurilor științifice prezentînd scurte știri și noutăți din domeniul științei.

Atragerea tinerilor la pregătirea și chiar susținerea unor manifestări are un mare rol educativ și contribuie mult la eficiența acestora. Se spune — și pe bună dreptate — că așezămîntul de cultură nu mai are numai menirea de a difuza cunoștințe științifice și culturale ci constituie și un mijloc al creației culturale, și că el trebuie să ofere largi posibilități oamenilor și îndeosebi tineretului să participe activ la actul de cultură. Să ne îndreptăm mai mult atenția și spre această funcție a căminului cultural.

I. RADU

ELOGIU MÎINILOR MĂESTRE

La numai cîțiva kilometri, pitulat la poalele muntelui Căpăținei, sălășluiește satul cu bogată zestre folclorică cu creatoare vestite în arta cusăturilor vilcene.

Aici totul se confecționează în casă, de la covorul de lînă, învăpăiat ca merele păstrate în celarul cald acum în plînd iarnă, pînă la ștergarul, iia ori fota tradițională.

— Să vedeți ce chilimuri știe să izvodească Nina mea, — ne spune cu mîndrie directorul Casei de cultură-Olănești... A prins tainele meșteșugului de la maică-sa, care la rîndu-i îl știe de la bunică-sa... Păcat că n-avem decît băieți. O fată ar fi dus mai departe îndemnarea maică-si.

— Nu-i prea mare necaz. O să învețe nurorii și tradiția n-o să se piardă — adaugă Nina.

Ioana Constantinescu — mama soacră — scoate din sîpet zăvelele și iile bătute în mărgele de peruzea, maramele țesute în mătasea viermilor crescuți de dînsa. Parcă-s din povești.

— De asta nu m-aș despărți niciodată. Sînt zestrea mea, zestre pe care am s-o las Ninei mele...

Straietele acestea sînt de acum bun spiritual, chează la măiestriea bătrînei Elisabeta Mihăescu, vestită cale de nouă sate... Ele i-au adus, cu patru decenii în urmă, un premiu la o expoziție pe țară... Și comora este păstrată cu grijă în sîpetul străbun.

Admirăm apoi fotele, iile, chilimurile lucrate de mîna mamei Ioana și a fiicei sale Nina, alături

rîndu-li-se nestematele strînse cu grijă în căsușul inimii. O gamă de frumuseși nebănuite împodobeste iile și carpetele. Tonul de roșu predominant: ornamente roșii, flori de foc. Ici, colo, cite o pată de negru...

Aceiași minunății împodobesc casa Mariei Stătescu. Făptura unui covor e pe cale să se nască în războiul strămoșesc. Iată-l cum prinde lumind și frumusețe. Pretutindeni, în casă, fote, vilnice roșii.

Fîca Mariei Stătescu, elevă în clasa a VIII-a a și învățat meșteșugul maică-si. Pe lângă cercul de artă populară al vîrstnicilor, înființat la Olănești-Sat cu cîteva luni în urmă, funcționează o secție formată numai din eleve și elevi sub îndrumarea directorului de cămin, învățătorul Nicolae Bildea, în cadrul căreia fetele se inițiază în meșteșugul cusăturilor, iar băieții sculpează în lemn.

— Ne pregătim pentru expoziția ce se va deschide la 8 Martie la Olănești-Băi — ne-a informat tovarășul Bildea.

Expoziția va fi un buchet de frumuseși neasemuite, la care generații după generații, păstrînd notele caracteristice stilului vilcean, le-au pregătit ducîndu-le pe culmile celei mai înalte măiestrie artistice.

Cuvine-se mîinilor acestora harnice și pricepute care iscă din lînă și borangice flori și lumini, să le-nchinăm ceea ce avem mai bun în noi, să le săpăm în amintire cuvinte de piatră, să rămîind.

MIRON ȘTEFĂNESCU

Jocuri de bătrîni
din Frătăuții Noi-
Suceava

PĂMÎNTURI TREZITE LA VIAȚĂ

Despre starea de odinioară a localităților aflate în cuprinsul județului nostru există destule mărturii, consemnate în diverse lucrări cu caracter social, economic, monografii, ca să nu mai vorbim de articolele publicate în presă. Ca inginer agronom, îngăduit să-mi fie, acum, în pragul alegerilor, a mă referi nu la trecut, ci la realitățile satului nostru contemporan, mai precis la realizările și perspectivele agriculturii cooperatiste doljene.

Ne vom prezenta în fața urnelor cu imaginea așezărilor și terenurilor din largă și bogată Cîmpie a Băileștiului, în zona Filașului, de pe cele două maluri ale Jiului, de pe Desnățui și Terpezița. Aproape 390 de mii hectare de pământuri (suprafață arabilă) trezite la viață în acești ani ai prefacerilor în țara noastră. Pentru a ilustra mai bine schimbările petrecute în modul de lucrare a pământului voi arăta că pe ogoarele cooperative-

lor agricole lucrează astăzi 3 255 de tractoare, 1 810 combine pentru păioase și peste 2 500 alte mașini și agregate. S-a dezvoltat legumicultura, s-a extins suprafața solarilor și a serelor. Numai la Ișalnița se va construi un complex de sere moderne care în final va ocupa 66 de hectare.

Urmare a sprijinului acordat de stat, a vredniciei cooperativelor și-au unit puterea în asociații intercooperatiste, Cîmpia Băileștiului va cunoaște profunde transformări. Sistemele de irigații Calafat-Ciupereni, Gîngiova-Comșteni, Băilești-Calafat vor uda în viitorii ani zeci de mii de hectare, din care 11 648 s-au și amenajat în cursul anului trecut. Să mai adăugăm la toate acestea sutele de specialiști tehnicieni care contribuie la ridicarea agriculturii județului, ca și sprijinul uniunii județene a C.A.P.

Socot deosebit de semnificative prevederile de plan pe acest an.

Le consemnez, deoarece ele reprezintă hotărîrea unanimă a membrilor cooperatori de a întâmpina alegerile din 2 martie, cea de a 25-a aniversare a eliberării patriei și Congresul al X-lea al P.C.R., iată-le: grîu-secară 257 400 tone (mai mult cu 22 la sută), porumb 319 400 tone (mai mult cu 37 la sută), floarea soarelui 35 000 tone (crește cu 20 la sută) producția de sfeclă de zahăr va crește cu 54 la sută iar la legume cu 50 la sută.

Cooperatorii vor vinde, pe bază de contract, la fondul de stat, 189 000 tone grîu-secară și porumb. Cunoscîndu-și puterile și posibilitățile membrii cooperativelor agricole s-au angajat să depășească chiar sporurile amintite atît în sectorul vegetal cît și în cel al creșterii animalelor.

Aceștia sînt țărani cooperatori din cuprinsul Doljului, acestea sînt faptele și aspirațiile lor. Și pentru tot ce s-a înfăptuit și se va înfăptui, pentru viitorul luminos al țării vom pași cu încredere în fața urnelor pentru a ne da votul candidaților Frontului Unității Socialiste.

Ing. ION NĂSTĂȘEL
din Uniunea Județeană
C.A.P.-Dolj

GLASUL NOILOR DRAPELE

M-am întrebat adesea ce ne asigură nouă ritmul, sensul de dezvoltare, cu un cuvînt progresul? Ce face ca ele să nu slăbească, dimpotrivă să se intensifice lăsîndu-ne înarmați în situațiile de încercare din partea naturii? Ce ne dă curajul de a lupta, optimiști și siguri de izbîndă? Pentru colectivitate ca și pentru individ, este un sentiment înăltor al încrederii în faptul că munca, rezervele noastre materiale și însușirile noastre omenești pot fi fructificate, fiindcă nimeni nu ne mai despoaie de dreptul nostru, de rodul muncii, de mindrie și de dreptate.

Este o legiuire nouă, instaurată de partid și de statul nostru democratic popular, pe care am îmbrățișat-o și-o apărăm. Și fiindcă vorbele n-au puterea întreagă dacă nu se sprijină pe realități vă voi spune cu exemple din propria noastră viață tot ce-am exprimat pînă acum.

Avem la sediu, așezate într-o cameră anume, cinci drapele. Mă uit adesea la ele și reconstitui o istorie. Unul, din 1966, ne consacră fruntași în peste 200 de unități, la producția de porumb: 4 319 kg la hectar neirigat, pe o suprafață de 1 212 hectare. În 1967 alt drapel ne răsplătea meritele la producția de floarea soarelui. Realizasem 800 de kg la hectar mai mult. În același an luăm premiul I la sfeclă de zahăr, de asemenea neirigată: 44,4 tone (cu 11 tone mai mult decît producția planificată). Apoi primim al patrulea drapel pentru creșterea animalelor și al cincilea tot pentru sfeclă în 1968 cînd am avut cea mai mare secetă din existența unității. Producția: 52 000 kg la hectar. (În minte că era pământul crăpat și din el scoteam rădăcini de sfeclă în

greutate de 2 kg. Era atunci la noi în vizită și un specialist neamț care a rămas uimit.)

Mă uit așadar la mînunchiul acesta de trofee purpurii care îmi amintește că munca este răsplătită material și moral dar care ne menține totodată treaz gîndul că sintem o părticică din progresul general. Acesta este, cred eu, un lucru mare. De cîțiva ani de zile cooperativa noastră a devenit producătoare de semințe de roșii de soi și de cereale. Acordăm preț și stimă specialiștilor pe care ni i-a trimis statul. Există între ei și cooperatori o colaborare, pe care i-am invitat și pe alții s-o cunoască. Am folosit cu simț gospodăresc averea cooperativelor. Așa se face că am ajuns azi la un venit de 522 000 de lei la o 100 de hectare și o valoare a zilei-muncă care a întrecut în 1968 prevederile cu 20 de lei, cu toată vitregia climatei.

Ne întrebăm azi pentru ce votăm și răspunsul l-aș mai da amintind de ce eram și ce sint. Acum 24 de ani mă aflam tînăr și sărac cu cinci guri la masă. Descărcam la gară vagoanele de grîne pentru negustori. Toți descărcam. Cîștigurile ajungeau pentru ca să pregătim imbucătura pe a doua zi. Atît puteam dobîndi. Mama cumpăra 1 kg de zahăr pe an. Pentru o familie întreagă. Aș putea să continui povestea. Dar mă opresc aici. Din zece oameni nouă așa trăiau. Ei sint și azi în sat. Sint matori. Pot povesti.

Și dintr-odată — s-au așa mi se pare uneori că schimbarea a fost neșpus de rapidă, — iată-ne gîndind, trăind altfel, încumetîndu-ne să facem proiecte pentru 2—3 ani înainte și spunînd cu o siguranță pe care viața de azi nu ne-a dejuțat-o niciodată de un sfert de veac încoace:

„Așa va fi!”

CONSTANTIN POPA
președintele cooperativei agricole
de producție din comuna
Dormărunt, județul Ialomița

LA NOI LA FĂCĂENI

Trăiesc la Făcăeni, comună așezată pe malul Borcei, la margine de Bărăgan. Sint pătaș prin modesta mea contribuție. La ceea ce s-a făcut în acest colțșor de cîmpie și, bineînțeles, mă număr printre miile de beneficiari ai vieții noi, civilizate, într-o zonă în care oamenii au plătit cîndva, și nu e mult de atunci, un greu tribut sărăciei și înapoierii.

Voi începe cu cele treizeci de milioane lei ce reprezintă valoarea obștească a celor două cooperative agricole, pentru că, de aici vin toate celelalte. De aici, din pămîntul cooperativei și din munca harnică a oamenilor s-au născut și s-au înfrumusețat 1 164 de case noi, spațioase, cu instalație electrică, cu apă curentă în curte. Datorită acestei averi, șase sute patruzeci de locuitori și-au luat mobilă nouă, trei sute optzeci și șase și-au cumpărat televizoare. Și tot din veniturile realizate în cooperativele agricole s-au cumpărat zeci și sute de mașini aragaz, mașini de călcat electrice, de spălat rufe, de cusut, frigider și cîte altele. De aș fi întrebat prin ce se remarcă puterea de cumpărare a sătenilor, aș răspunde: prin mărfurile cumpărate de la cele 14 unități de desfacere, în valoare de 30 de milioane lei în doi ani.

Voi încheia cu cîteva din obiectivele de viitor. Un castel de apă de 200 mii litri în valoare de 5 milioane lei, în care intră și canalizarea, două saloane mari pentru tineret, o baie comunală, o creșă, un parc pe malul Borcei, cu plajă.

În satul nostru sint oameni care cîtesc anual peste șapte mii de cărți, și în casele cărora intră 642 de abonamente la ziare și reviste, sint oameni de azi care știu dinainte și ce va fi mline, care făuresc planuri dar pun și umărul pentru realizarea lor.

CONSTANTIN FRÎNCU
brigadier constructor
C.A.P. „Progresul”
Făcăeni — Ialomița

O TEMELIE TRAINICĂ

Cînd am venit la Tălmăciu ca profesor, și sint vreo 20 de ani de atunci, comuna era numai în partea dreaptă a liniei ferate. Astăzi se întinde și în partea stîngă. Am văzut cu ochii mei cum s-a dezvoltat comuna. În ultimii patru ani cred că s-au construit peste o sută de case. Ne îndreptăm cu pași repezi spre civilizația orașului. Centrul s-a înfrumusețat cu un complex de deservire, iar trotuarele au înlăturat noroiul.

Cînd intru în școală nouă mi vin adesea în minte anii de început. Pe atunci erau numai doi învățători, acum 50 de cadre didactice predau la peste o mie de elevi. Clădirea liceului este încă în construcție, dar un lucru e sigur — copiii tălmăcenilor vor putea urma toate cele 12 clase de școală fără a se mai deplasa la oraș.

Toate cîte le vom mai înfăptui au ca temelie dragostea pentru comuna în care muncim. Din aceeași dragoste izvorăște și încrederea în deputații pe care îi voi vota la 2 martie. Votul meu va fi, alături de munca mea, o contribuție închinată viitoarei înfăptuirii a comunei.

ION IONESCU
profesor la școala
din Tălmăciu-Sibiu

Întîlnire între alegătorii din Dormărunt (Ialomița) și candidata lor, profesoara Margareta Filip

„Scintele Hunedoarei”

La vărsarea apei Zlaștilor în Cerna, chiar la poalele estice ale munților Poiana Rusca se află Hunedoara, supranumită Cetatea Oțelului. Aici pe Cerna e veșnic lumină, datorită furnalelor înalte și cuptoarelor, și de aici pornesc spre sute de fabrici și uzine din țară, cocșul metalurgic, fonta cenușie pentru turnătorii, fonta albă pentru oțelării, zgura granulată pentru fabricarea cimentului, tuburi de fontă, laminate din oțel carbon și din oțeluri aliate. Munca oțelărilor din Hunedoara e prezentă peste tot. Ne întîlnim cu oțelul produs de ei pe toate șantierele, în toate întreprinderile și pe ogoare. Și producția de fontă și oțel crește an de an. Cîteva date sint deosebit de grăitoare. În 1968 producția de fontă pe țară a fost mai mare cu 48,2 la sută, iar cea de oțel cu 38,7 la sută față de 1965. În acest an producția totală de oțel va crește cu 15,8 la sută și va ajunge la aproximativ 5,5 milioane tone. Și o bună parte din aceste prețioase metale vor ieși pe gurile furnalelor, a cuptoarelor în mijlocul jerbilor de scinte — Scintele Hunedoarei.

„Cîtu-i Maramureșu”

Minerii de pe mindrele plaiuri maramureșene dau economiei naționale peste 60 la sută din metalele neferoase necesare. Aceeași vrednici oameni au extras în anul trecut de 8,5 ori mai mult minereu complex și de circa 10 ori mai mult minereu, cuprifer față de 1965. Mindria de contribuția pe care o dau la înflorirea economiei noastre socialiste, minerii și toți oamenii muncii maramureșeni se bucură în același timp de tot ce s-a înfăptuit și se înfăptuiește în orașele județului pe toate planurile. Să luăm, spre exemplu, acțiunea pentru electrificarea localităților rurale. În zonele Vișeuului, Sighetului, Somcuții și Lăpușului. Zeci de sate au fost de curînd electrificate. Astăzi, peste 72 la sută din localitățile rurale dispun de lumină electrică. Linii de joasă și înaltă tensiune se întind pe multe zeci de kilometri, transportînd lumina electrică, semn al civilizației pe „Cîtu-i Maramureșu”.

MĂRTURISIRE DE CREDINȚĂ

ÎNCREDEREA
ÎN ZIUA DE MÎINE

Am cunoscut, odată, un om ridicat de undeva, din pământul fără de sfârșit al Bărăganului. Intelligent, sensibil, entuziasmat îmi părea capul de rînd al celor foarte mulți pe care l-am cunoscut înaintea lui și după el.

El mi-a făcut această scurtă destăinuire.

— „Cînd pun capul pe pernă, seara, mă simt cumva la o răscruce a timpului. O zi s-a dus, alta vine. Sînt mulțumit de ce am făcut azi. Soarta mi-a fost prielnică. De ani și ani ea așa este. Iată de ce aș înlocui cuvîntul acesta de soartă, vag, plin de temeri și taine viclene, cu altul care s-ar putea numi: „o dreaptă și sigură așezare a lucrurilor“.

În fiecare seară, gîndul îmi fuge spre ziua care s-a dus și spre cea care vine. Ce va fi mîine? Odată, tot eu cel de acum, spuneam: „Ce-o da domnul“. Și descopăr în clipa acestei mărturisiri că în mîntea mea și-a făcut loc o altă judecată și în suflet o altă simțire.

Ce va fi mîine? Mîine o să muncesc și nimeni nu mă va umili; și-i voi vedea ca-n fiecare zi pe ceilalți de lingă mine purtînd pe chip semnul mîndriei și al demnității omenesti, care sînd acolo, așezat de aproape un sfert de veac, a devenit o componentă a figurii, s-a contopit cu ea. Mîine am niște planuri. Și azi am avut, dar la ora asta din seară ele se numesc — cu excepții neînsemnate — lucruri deja înfăptuite. S-ar putea ca mîine ceva să nu-mi meargă? S-ar putea. Eu pot să vă spun de pe acum cum va arăta mîine fiecare oră, dar nu pot ignora, totuși, neprevăzutul. Sînt momente pe care nu le întuesc, pe care nu le pot prevedea. Unele poartă în ele elementul de surpriză. Ele îmi pot încetini sau accelera realizarea gîndurilor dar niciodată nu le va opri în loc. Fiindcă sînt stăpîn pe casa mea, pe

bunul meu, pe timpul meu; mîine știu ce am de făcut, spre ce mă îndrept; cunosc legile care au dirigit ziua de astăzi și știu că vor acționa și mîine.

Îmi închin puterea binelui comun așa cum fac toți cei din jur. Mă simt o pîrticică a minunatului edificiu social în care trăiesc, în care acționez și la care am pus umărul.

Acum un sfert de veac nu vă puteam vorbi așa. Atunci nu știam spre ce să mă îndrept. Atunci mi-era teamă. Acum nu mă tem. Ziua de mîine n-are pete negre, zone incerte de ceață. Am avut — nu zic nu — și momente de ezitare și impas. Am trăit și eșecuri și ele îmi copleșeau pentru moment inima, tindeau să-mi înriurească judecata. Dar simțeam curînd cum cad și tristețea și oboseala, cum se depun ca particulele într-un precipitat și mi se limpezește sufletul și în el se instăpinesc din nou lumina și nădejdea de mai bine. Asta fiindcă tînd spre ceva, fiindcă am un țel, fiindcă am fost învățat să lupt pentru el și lucrul acesta îmi ține toate puterile trupului și minții într-o nobilă suspensie.

Merg de un pătrar de veac alături de cei de-o limbă și de-un crez cu mine pe un drum fără meandre. Am avut și am un călăuz curajos, trecut prin multe și grele cumpene. El nu m-a amăgit cu vorbe, nu mi-a stîrbit încrederea nici o zi. Eu l-am ales nesilit, perfect lucid, fiindcă m-au animat idealurile lui generoase.

De atunci îl urmez. De atunci cred în ziua de mîine. De atunci, în fiecare seară visez la ziua aceasta cu o cutezanță de adolescent... „

Atîta mi-a spus, spre marea încîntare a auzului meu, acel om ridicat din pămîntul Bărăganului și al cărui nume mi-l amintesc că era Stoica Andrei.

V. TOSO

„IZVOARELE“

O discuție în două cooperative agricole frunțase — cele din Scornicești și Stoicănești, județul Olt. Interlocutorii: VASILE BĂRBULESCU și DUMITRU TUDOSE. Tema discutată: creșterea valorii zilei-muncă în strînsă legătură cu dezvoltarea producției agricole a celor două unități.

— La noi, la Scornicești, intervine tov. V. Bărbulescu, valoarea zilei-muncă a ajuns, anul trecut, la 40 lei; din această, în numerar s-au primit cîte 25 lei.

— Izvoarele? I-am întrebât pe președinte.

Unul singur a fost amintit — el constînd în priceperea celor din Scornicești — de a smulge, an de an, recolte bune. În 1968, în condiții de secetă excesivă, la porumb producția a fost de aproape 3200 kg boabe. Și unde? Pe podzol, în care își rup „dînjii“ chiar tractoarele. (Mai ales pe secetă cînd podzolul devine cremene). Pînă și lei se îmblînesc, dar podzolul, se spune pe-aici. Și, într-adevăr, a fost „îmblînzit“, cu cîte cinci tone de amendamente calcaroase la hectar. S-au dat și multe îngrășăminte organice și chimice.

Nu numai cerealele constituie sursa de venituri. Bani „frumoși“ s-au obținut și din legumicultură și pomicultură.

Produsele sînt valorificate cu ajutorul statului, asigurîndu-se prețuri ferme. La 20 milioane s-au ridicat veniturile nete ale cooperativei în 1968.

— Cum stau lucrurile la Stoicănești — l-am întrebat pe tov. Tudose.

Aflăm că aici, anul trecut, valoarea zilei-muncă a fost de 36 lei din care în numerar tot 25 lei.

— E de observat — susține președintele — tendința noastră spre a mări partea bănească, deoarece aceasta îl interesează cel mai mult pe cooperator. (De pildă, în 1969 din valoarea zilei-muncă planificată a fi 40 lei, 30 lei vor fi dați în numerar).

Și la Stoicănești, în pofida secetei recoltele de cereale au fost bune. Și aici au făcut casă bună priceperea cu agrotehnica. De notat aparte, că sectorul zootehnic a „vîrsat“ în casieria cooperativei 5,2 milioane lei, adică mai mult de o treime din venitul total al cooperativei. Aici, ca de altfel și în restul sectoarelor — se dovedește avantajoasă atît pentru unitate, cît și pentru cooperatori, introducerea pe scară largă a retribuției suplimentare bănească în funcție de producție. Ne sînt date nenumărate nume de îngrijitori de animale și de clo-

CETĂTENI ȘI CETĂTENE!

Votînd la 2 martie candidații Frontului Unității Socialiste, vă veți manifesta hotărîrea neștrămutată de a înfăptui întreaga politică a Partidului Comunist Român, de a obține noi și tot mai mari izbînzii pe calea înfloririi patriei și națiunii noastre socialiste, a ridicării bunăstării întregului popor de a spori contribuția României la lupta pentru triumful socialismului, democrației și păcii în lume

2
Martie 1969

Peisaj sucevean
Foto GH. VINȚILA

ECOUL

Cînd, îmbătat de vise, colind cărări de munte
Și singur sînt cu brazii în dimineața clară,
Mă simt tot mai aproape de crestele cărunte,
Iar gîndul mă îndeamnă să-ți strig numele, Țară.

Cuvîntul prinde aripi și dă ocol țării;
Plutește peste ziduri bătrîne de cetate,
Se leagănă cu holda de aur a cîmpiei,
Gonește cu lumina din undele-nspumate.

Mereu îl poartă vîntul spre zările senine,
Dar nu se pierde-n hăuri, nu-l stinge depărtarea
Ecoul îl întoarce, mai împlinit, în mine,
Cum peste țarm revine, din larg, în valuri, Marea.

Și, contopit cu Țara în dulce-mbrățișare,
Îi simt mai cald sărutul pe-obraz de bucurie.
Cu tine-urcăm pe drumul cutezător spre Soare,
Întinerind cu tine, străveche Românie.

TRAIAN LALESCU

GH. CÎRSTEA

Cîmp de sonde la Țicleni

TINEREȚEA MARILOR UZINE

Prin anii 1950—51 umblam pe Valea Bistriței spre tirgoșorul Ceahlăului pe un drum de piatră admirând pădurile care îmbrăcau munții până la poale. Intrezăream că acel drum și acele poale de munte vor fi odată acoperite de ape. Imaginea lor o am și acum în fața ochilor, cu toate că ele sînt în prezent fund de mare.

La Argeș mă cățarasem pînă la cetatea lui Tepeș, alături de un arheolog, căutînd o bănuită subterană care ar fi răspuns dincolo de incheietura celor doi munți din față. N-am găsit-o dar pe retină mi-au rămas cei doi munți apropiiați în umeri, lăsînd drum îngust spre alți munți, ai Făgărașului aburînd în zare. Între cei doi umeri de piatră oamenii au construit un piept de beton și au silit apele să formeze o altă mare.

Din galeriile de la Petrila și Lupeni, din minele de la Rovinari — cărbunele concentrînd energii ascunse, spart cu ajutorul focului în pîntecul termocentralelor, a născut fulger electric. Acest lucru nu uimește sînt de mult prin sine însuși ei prin proporțiile termocentralelor și prin mulțimea lor. Uimesc la fel hidrocentralele care în munții Neamțului, în cei ai Argeșului sau în alte părți, din forța apei nasc fulgerul electric. Și n-ar trebui să uimească într-atît pentru că uimitoarele turbine și apoi transformatoarele, toate aceste agregate ultramoderne, au la bază o idee foarte veche ivită în mintea omului — înhămarea forțelor naturii și folosirea lor la rezolvarea problemelor sale esențiale de existență. Roata silită de apa riului să macine grîul. O astfel de roată văzută de mine pe piriul Lisei din Făgăraș legată de un dinam din inițiativa unui învățător iscusit, dădea lumină într-o școală pentru descifrarea abecedarului. Nu e mult de-atunci, un sfert de veac. O moară la care se măcina curent electric. De la această moară aș porni ca să precizez — prin proporțiile gigantice ale hidro și termocentralelor de astăzi — mărimea unui drum de un pătrar de veac din viața țării noastre. Prin meritele ei atît de tinere și de puternice curge astăzi un șuvoi electric, o energie formidabilă care pune

în mișcare o puzderie de motoare și mașini capabile să făurească cu o viteză uimitoare cele mai diferite lucruri: de la multimilenarul ac de cusut la marile nave maritime de la Galați, de la condeiul cu care scriem răvașe suave de dragoste pînă la autoturismul născut recent în preajma Piteștiului. Curentul electric, această hrană substanțială pentru miile de uzine și fabrici apărute în ultimul pătrar de veac, sporite în acești ani cu alte circa 700 de uzine, fabrici și secții noi dotate cu tehnică modernă la care se vor adăuga pînă în 1970 aproape o mie de noi capacități industriale, este prins și transformat în energie mecanică peste tot de aparatele complicate, construite în pîntecul marilor uzine de la Craiova, sugestiv numită Electroputere. Tinerețea acestei uzine este și mai elocventă. La începutul acestor douăzeci și cinci de ani

era un atelier insignifiant. Am văzut-o crescînd concomitent cu șuvoiul electric care inundă arterele industriale ale țării. Electroputere ca un voinic din poveste, crește constant dar mereu cu un pas înainte, făurînd aparatele capabile să capteze fulgerul și să-l transforme în mișcare dătătoare de viață. Din prisosul ei care este impresionant am întîlnit — cu o tresărire de mîndrie — și în alte țări, vecine sau mai îndepărtate, aparatele ei măcînînd fulger electric transformîndu-l în mișcare dătătoare de viață. Prin aceste aparate și mașini putem pipăi pulsul extraordinar de puternic al arterelor industriale ale țării, șuvoiul de energie care ne duce neabătut înainte într-un viitor strălucitor întrezărit limpede de marile idei călăuzitoare ale societății noastre.

DIONISIE ȘINCAN

Hala de montaj a uzinelor „Electroputere”-Craiova

Hărnicia, atitudinea fermă față de muncă, talentul organizatoric, dorința vie de a ști cît mai mult, înțelegerea și rapiditatea cu care rezolvă cererile gospodarilor din comună au făcut să crească de la an la an încrederea și dragostea celor ce-l aleseseră pe Ion Spătăreanu, încă de la înființare, ca președinte al cooperativei agricole de producție din comuna Gheorghe Doja, județul Ialomița.

Cultivarea științifică a pămîntului, creșterea neconținută a recoltelor devin imperative. Gospodarii din Doja învață cu ardoare să aplice agrotehnica, să smulgă Bărăganului, de la an la an, producții sporite. De la

OMUL DE LÎNGĂ NOI

1 100 kg la grîu, 1 400 la porumb și 1 400 la floarea soarelui în 1959 se ajunge în 1967 la producția de 2 500, 3 800 și 2 150 kg la hectar. Aceste rezultate ce reprezintă o muncă susținută aduc cooperativelor din Doja două mari satisfacții: Ordinul muncii cl. I în anul 1966 și premiul I pe țară la cultura florii soarelui în anul 1967.

Dar nu numai la grîu, porumb și floarea soarelui se obțin asemenea sporuri de recoltă. Producția de sfeclă de zahăr ajunge să se tripleze din 1959 pînă în 1967, iar sectorul legumicol dă în anul 1968 pieții interne și exportului 900 tone de zarzavat.

Buni gospodari, cooperativorii din comuna Gheorghe Doja își îndreaptă atenția spre puternica dezvoltare a sectorului zootehnic. Președintele și consiliul de conducere se îngrijesc ca șeptelul să fie format din animale de rasă, mari producătoare de lapte și carne. Și dacă în anul 1961 C.A.P. Gheorghe Doja preda statului pe bază de contract 74 265 litri lapte de vacă, ajunge în anul 1968 să predea 398 000 de litri. Folosirea rațională a ba-

zei tehnico-materială, organizarea judicioasă a procesului de producție, întărirea disciplinei în muncă și urmărirea îndeaproape a reducerii pierderilor, au contribuit din plin la sporirea producțiilor, la creșterea valorii zilei-muncă. Iată cum au crescut producțiile de cereale, lapte și carne din 1960 pînă 1968, calculate la 100 de hectare:

Anul 1960. cereale: 51,9 tone, lapte: 1 640 l., carne: 50 kg. În anul 1968 cereale 96,8 tone, lapte: 8 850 l., carne: 7 415 kg.

Aceste creșteri au dus la o ridicată valoare a zilei-muncă. Dacă în anul 1959 ea era de 30 de lei, în 1968 ajunge la 54 de lei din care 43 de lei numerar. Avera obștească atinge la 1 ianuarie 1969 impresionanta cifră de 16 milioane. Față de aceste realizări, nivelul de trai al oamenilor cunoaște îmbunătățiri simțitoare. Astăzi, în comună sînt 12 posesori de autoturisme, 121 de motocicliști, 100 de familii au televizoare, 1350 aparate de radio iar 610 aragaze. S-au construit peste 400 de case noi din cărămidă, iar 450

au fost renovate și modernizate.

Cei peste 650 de elevi din comună învață într-o școală cu 14 săli de clasă, utilitățile laboratoare de chimie și fizică, cu sală de sport și bibliotecă. Ei sînt îndrumați de 24 de cadre didactice. Pentru cei mici a fost construită o grădiniță unde 200 de prichindei se joacă plini de voie bună în timp ce mamele lor lucrează liniștite în producție.

Multe din cele ce sînt de văzut și de admirat în comuna Gheorghe Doja sînt legate de numele lui Ion Spătăreanu. De aceea, încă din anul 1961, era fost propus să facă parte din marile șfate al țării, fiind ales în anul 1965 din nou deputat în Marea Adunare Națională. Fiu al comunei natale, închinîndu-și toate forțele pentru a face viața oamenilor cît mai înfloritoare, Ion Spătăreanu, președintele C.A.P. din comuna Gheorghe Doja, membru supleant al Comitetului Central al P.C.R., a fost propus într-o entuziastă adunare populară candidat în circumscripția electorală nr. 6 Gheorghe Doja pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională ce vor avea loc la 2 martie.

EMIL GONCIU

În toamna acestui an, între 26 august și 4 septembrie, țara noastră va găzdui o manifestare artistică de mare amploare și prestigiu: primul Festival și concurs internațional de folclor „România-1969”, organizat de Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă din Republica Socialistă România. Acest festival este deosebit de bogat în semnificații și rezonanțe. Prin întreaga-i și variata-i desfășurare, prin participarea a numeroase formații din patria noastră și din alte țări, el va contribui la o și mai bună cunoaștere a comorilor folclorice neîntrecute în frumuseți, la înflorirea creației populare tradiționale și contemporane ca mijloc de exprimare a spiritualității popoarelor, la întărirea sentimentelor de prietenie și prețuire reciprocă între popoare. Întîlnindu-se din trei în trei ani, formațiile participante la fiecare ediție a festivalului vor trece în revistă tezaurul folcloric zămislit de-a lungul veacurilor în țările pe care le vor reprezenta, tezaur păstrat și îmbogățit de generațiile care au urmat și de generațiile de față.

La ediția din acest an, țara noastră va participa cu mai multe ansambluri și grupuri folclorice de amatori. Ele vor prezenta, în tot timpul festivalului, cele mai de preț comori ale artei populare românești. Pentru acest prim festival și concurs au fost invitate formații din 23 de țări din Europa și de pe alte continente. Festivalul rămîne deschis și altor formații artistice de amatori din întreaga lume care își vor exprima dorința de a participa.

Și acum, dragi cititori, vă vom prezenta, pe scurt, programul de desfășurare a întîiului Festival și concurs internațional de folclor „România-1969”, urmînd ca în numerele noastre viitoare să revenim cu noi amănunte și articole.

Festivalul va fi deschis în ziua de 26 august printr-un mare spectacol popular care se va desfășura pe unul din stadioanele Capitalei. Apoi, timp de zece zile atît în București cît și în unele stațiuni de pe litoral sau în alte

PRIMUL FESTIVAL ȘI CONCURS INTERNAȚIONAL DE FOLCLOR „ROMÂNIA-1969”

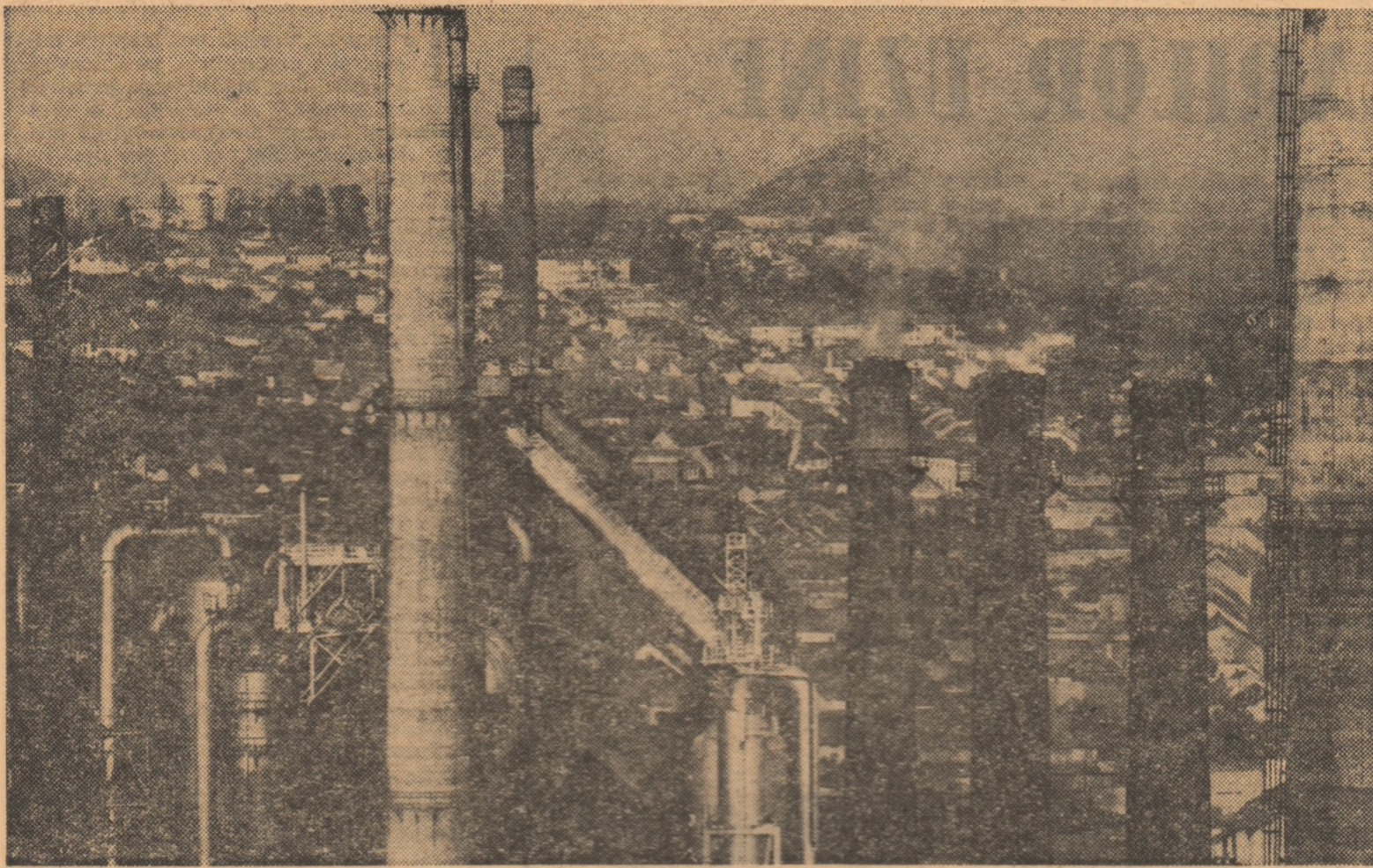
orașe din țară (Ploiești, Pitești, Brașov, Sinaia, Predeal) vor avea loc manifestări complexe. Spectacolele din cadrul festivalului și concursului vor fi întregite și îmbogățite de zile speciale consacrate cîntecului popular românesc, folclorului nostru. Se vor organiza vizite ale ansamblurilor folclorice străine participante la festival în comune cu bogate tradiții pe tărîmul creației artistice populare. Aceste vizite se vor încheia cu spectacole comune susținute pe scenele unor cămine sau ale unor case de cultură.

În cadrul festivalului se va organiza, la București, Expoziția internațională de artă populară care se va inaugura în ziua de 26 august și care va rămîne deschisă pînă la 1 octombrie. De asemenea, se va deschide un tirg de artă populară românească cu produse ale celor mai renumiți creatori și meșteri populari din țara noastră. Un punct deosebit de atrăgător îl constituie și Parada costumului popular la care vor participa ansamblurile și grupurile folclorice invitate. România va fi prezentă cu grupuri care vor înfățișa bogăția și frumusețea costumului popular din toate zonele etnografice, precum și unele manifestări tradiționale, obiceiuri, alături de nuntă, diverse datini și ocupații și altele. Parada se va încheia cu un înclintător alai folcloric care va trece pe principalele bulevarde ale Bucureștilor.

Urmărind și stimularea cercetării științifice în domeniul folcloristicii, festivalul va cuprinde și o sesiune de comunicări care va discuta probleme importante privind creația populară în contemporaneitate.

Cîntecul, jocul, portul, bogatele creații populare vor prileji tuturor participanților, tuturor celor ce vor urmări manifestările festivalului, ca și celor ce vor asculta relatările făcute de cei înțorși la vetrele lor natale, nu numai clipe de încîntare, de măiestrie, de frumuseți, ci și de apropiere, de prețuire, de prietenie între popoare și prin mijlocirea nepieritoare comori folclorice.

Combinatul siderurgic Reșița

REALIZĂRI ALE INDUSTRIEI SIDERURGICE ROMÂNESTI

La temelia dezvoltării economice multilaterale a Republicii Socialiste România stă industrializarea socialistă a țării, prin creșterea cu precădere a industriei grele, în cadrul căreia un rol însemnat îl joacă siderurgia.

Înainte de a face o prezentare sumară a potențialului ridicat al industriei siderurgice românești, amintesc tradiția îndelungată a acestui nobil și pasionat meșteșug pe teritoriul patriei noastre, cunoscut de peste 2000 de ani — la fel de vechi ca și în cele mai renumite regiuni metalurgice din Europa.

Trebuie remarcat de asemenea că și din punct de vedere al nivelului tehnic, siderurgia noastră a fost în pas cu cele mai noi realizări, mai ales în secolele 18 și 19. Acum 100 de ani, spre exemplu, în țara noastră, convertizoarele Bessemer și cuptoarele Martin pentru produs oțel s-au pus în funcțiune la numai câțiva ani după pornirea primelor instalații de acest fel în Anglia și Germania.

Totuși, despre o industrie siderurgică modernă și dezvoltată la nivelul cerințelor economiei nu se poate vorbi decât în anii puterii populare.

După eliberare, datorită atenției acordate de către partid și guvern refacerii și dezvoltării acestei industrii vitale pentru economia țării, de care depindea în ultimă analiză însăși independența țării, s-a trecut, pentru început, la reconstruirea, reutilizarea și modernizarea întreprinderilor existente și apoi, pe măsura creșterii resurselor, la construirea de secții și uzine noi.

Sint semnificative în această pri-

vință transformările structurale petrecute în fizionomia Combinatului siderurgic Hunedoara, care produce singur aproape 3 milioane tone oțel pe an, ale Combinatului siderurgic Reșița, Uzinei Oțelul Roșu, uzinelor „Industria Sirmei”-Cimpia Turzii, „Victoria”-Călan, Uzina de țevi „Republica”, Uzina „Carbochim”-Cluj și altele.

Pe harta patriei au apărut și s-au dezvoltat uzine noi printre care: Uzina de țevi Roman, Uzina metalurgică Iași și Fabrica de țevi sudate București, Uzina de sirmă și produse de sirmă Buzău, Fabrica de produse refractare Alba Iulia și cea mai însemnată realizare a siderurgiei și chiar a actualului cincinal, marele Combinat siderurgic de la Galați, care în final va produce singur 5 milioane tone oțel pe an.

Despre nivelul tehnic la care sînt concepute și realizate investițiile noi din siderurgie este suficient să reamintim furnalele de 1700 m² de la Galați, care pot produce fiecare peste 2000 tone fontă pe zi, cele 8 cuptoare Martin de 400 tone capacitate de la Hunedoara din care numai unul singur produce într-un an întreaga producție de oțel a României dinainte de război; convertizoarele LD, cu insuflare de oxigen, de la Galați, din care în mai puțin de o oră se scoate cite o șarjă de 130 tone oțel, precum și laminarele moderne de la Hunedoara și Galați; toate aceste agregate sînt realizate la cel mai înalt nivel al tehnicii actuale, complet mecanizate și cu un grad avansat de automatizare, care se conduc cu

calculatoare electronice și chiar cu televiziune industrială.

Datorită acestor însemnate realizări obținute în cei 25 de ani de la eliberare — eveniment pe care îl vom sărbători în acest an — siderurgia asigură cea mai mare parte din nevoile de metal ale economiei; întreținem relații de schimb și exportăm chiar unele sortimente de laminate, în schimbul cărora importăm acele laminate pe care nu le producem în țară.

Nu se poate trece cu vederea faptul că o dată cu dezvoltarea centrelor siderurgice, însăși localitățile s-au transformat, ajungînd ca tirgurile sau orașelele de altădată, lipsite de importanță, să devină orașe civilizate, cu blocuri de locuințe, teatre, cinematografe, biblioteci, case de cultură, așezăminte culturale, spitale, stadioane etc., pe scurt, puternice centre economice și social culturale.

Plenara C.C. al P.C.R. și lucrările sesiunii Marii Adunări Naționale din decembrie 1968 au pus în fața colectivului de muncitori, ingineri, tehnicieni și economiști din uzinele siderurgice, sarcini de mare răspundere privind sporirea producției siderurgice și îmbunătățirea calității acesteia, precum și pe linia organizării superioare a activității întreprinderilor, astfel încît și siderurgia să participe la marea operă de edificare socialistă a patriei cu rezultate tot mai bune.

Ing. GH. DAMIAN
director în Ministerul
Industriei Metalurgice

Actualitatea științifică

■ ■ ■ ■ ■

Folosirea optimă a îngrășămintelor

Necesitățile de azot, fosfor, potasiu și microelemente ale plantelor cultivate în diverse soluri pot fi determinate în numai 3-4 zile datorită unei metode puse la punct de un grup de biologi români condus de acad. N. Sălcăgeanu. Ea a dat rezultate bune în experiențele făcute pînă acum. Extinderea metodei va permite distribuirea optimă a îngrășămintelor și obținerea unor sporuri mai mari pe tona de îngrășămint folosite.

Aparat pentru crescut monocristale

În cadrul Centrului de cercetare și producție a aparatului științifice de pe lângă Academia Republicii Socialiste România a fost creat, pentru prima dată în țară, un aparat pentru crescut monocristale, destinat laboratoarelor de cercetare în domeniul fizicii.

Aparatul este folosit la extragerea armenierei de galiu, un material intermetallic a cărei preparare necesită condiții tehnice deosebite.

Procedeu de condiționare a comprimatelor medicamentoase

Un colectiv alcătuit din specialiști din Cluj și București condus de inginerul Mihai Popescu de la fabrica de medicamente „Terapia” a pus la punct un nou procedeu de condiționare a comprimatelor medicamentoase. El prevede folosirea unui material de bază de carboan-metal-celuloză și sodiu, precum și a unei tehnici originale de fabricare a pastilelor. Invenția a fost primită cu deosebit interes atît în industria farmaceutică din România cît și peste hotare.

Ce e „răceala”? E o boală provocată de frig? Nu e chiar așa. Frigul în zilele de iarnă doar ajută, prin slăbirea puterii de apărare a corpului, pe acei dușmani nevăzuți — microbi sau virusurile — să atace nasul, gîtul, polipii, amigdalele — ba chiar să treacă și în urechi sau la plămîni.

O răceală obișnuită o duci „pe picioare” și trece singură în 4-5 zile, după ce ai avut o oboseală, strănut, nasul a curs și ai murdărit 3 batoane pe zi. O asemenea răceală ușoară, organismul o învinge singur — cu mici ajutoare: ceaiuri calde cu lămîie, aspirină, piramidon, odihnă în casă, la căldură. Însă o răceală cu care te plimbi prin-

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

tre oameni, mai ales dacă nu folosești batoane pe care să le schimbi des și dacă strănuți și tușești printre tovarășii de muncă, îi molipsești și pe ei. Unii se socotesc azi și medici și încep cu penicilină, picături în nas, tot felul de injecții, fără aviz medical. E o mare greșală — ce vom face în caz de gripă?

Gripa e o boală mai grea! Ea dă o stare de sîrșeală, de epuizare intensă, se complică de multe ori cu „viroză pulmonară” și numai medicul poate spune, de la început, despre ce e vorba.

Dar fiindcă cel care

RĂCEALA ȘI GRIPA LA COPII

■ ■ ■ ■ ■

scrie rîndurile acestea este medic de copii, să ne gîndim la cel mic. Copiii iau boala, de obicei, de la cei mari. Dacă vîrstnicul au adus copilului microbi și nu virusuri, boala e mai ușoară: guturai, gît roșu, ușoară fierbințeală, refuz de supt sau de mîncare 2-3 zile. Cu cît copilul e mai mic,

sugar de exemplu, cu atît boala poate fi mai rea: nas infundat, gîfiieli, lipsă de poftă de mîncare, plînsete, scaune verzi, diareice.

Gripa însă produsă de virus — la sugar și la copilul mic e foarte gravă, îi pune viața în primejdie, fiindcă dă otite, mastoidite, (puoi la osul din spatele ure-

chii) sau la plămîni, pneumonii și bronhopneumonii. Copilul are 40 grade temperatură, e toropit, geme, poate să aibă niște zvilnituri ca în epilepsie (convulsii), iar dacă boala se complică cu otită apar dureri, vărsături, copilul scade în greutate. În caz de bronhopneumonie, copilul e vinăt în jurul gurii, gîfîie, respiră greu, e agitat, speriat, i se bat nările, tușește, are febră mare, sau, dacă e prematur sau foarte slăbit, poate să nu aibă călduri, ceea ce-i și mai grav, fiindcă astfel nu dă semnal de alarmă, pentru a fi anunțat medicul. El singur va ști dacă e destul tratamentul cu picături în nas, vitamina, piramidon, izolamare în casă, ori dacă să

se dea și alte medicamente mai puternice pe gură sau prin injecții.

Nu e însă bine ca părinții, cu de la sine putere, să facă tratamente cu penicilină, streptomycină sau altele, care pot face rău în loc de bine.

În încheiere, subliniem că părinții trebuie să ferească pe cei mici de răceală precum și de cei care strănută și tușesc. Căci e mai ușor să te ferești de boală, decît să o tratezi.

Și dacă totuși nu i-am putut feri și s-au îmbolnăvit, trebuie să ne adresăm neapărat medicului.

Dr. GEORGE THEODORU
medic primar pediatru

NU MA UITA!

SE APROPIE ZIUA MEA!

27 febr. 8 martie

DECADA MĂRȚIȘORULUI

VA OFERA

prilejul de a alege dintr-un bogat sortiment de mărfuri cadouri pe gustul dumneavoastră; — articole de îmbrăcăminte, poadoabe, material gospodăresc, dulciuri băuturi

CALENDARUL TRADIȚIILOR MĂRȚIȘOR

Minunat, pe drept cuvint, de originalitatea și bogăția de semnificații a acestei datini, Tudor Arghezi, într-una din pilduitoarele sale Tablete, se întreba „cît e de vechi obiceiul românesc și dacă mărțișorul vine de la muguri și ghiocel”.

Trecîndu-și numele asupra primei luni a primăverii, mărțișorul își are obirșia străveche în acele credințe naive, dar de o profundă semnificație umană, după care anumite practici sau însemne puteau avea însușiri ocrotitoare și de bun augur. În temeiul acestei magii, am spune, poetice, mărțișorul, de fapt o amuletă simplă, era menit să înlănească omului însușirea unora din virtuțile purificatoare ale primăverii, devenind, în același timp, un omagiu adus acestui anotimp.

La începuturi, și multă vreme apoi, mărțișorul, denumit mărțișuș și marți în diferite părți ale țării, era un bănuț atârnat la gîtul sau la mina copiilor de o cordea roșie ori de un găitan făcut din două fire răsucite, de mătase roșie și albă sau dintr-un fir de arnici roșu și unul de bumbac alb.

Mărțișorul trebuia pus de 1 martie, înainte de răsăritul soarelui, iar strălucirea sa în lumina proaspătă a zilei își avea o semnificație anume, copiii urmînd, cum se spune, „să fie deplini sănătoși și curați ca argintul odată cu venirea primăverii”.

Chiar purtarea și scoaterea mărțișorului constituie momente solemne, el fiind considerat, și pe mai departe, un mijlocitor, un sol față de forțele atotputernice ale naturii. Astfel, pentru ca mărțișorul să-și

poată îndeplini cu adevărat menirea, se cere ca purtătorul său să aibă, în tot răstimpul, o purtare demnă. În Muntenia și Oltenia, el era ținut pînă cînd inflorau pomii, apoi era lăsat pe ramurile lor, pentru ca acel căruia îi aparținuse să fie sănătos și frumos, precum pomul inflorit. În Moldova, fetele puneau legătura mărțișorului pe trandafiri, iar bănuțul îl dădeau pe vin, piine albă și caș, căci astfel fața avea să le fie albă precum cașul și rumenă ca trandafirul și vinul. Prin alte părți, micul însemn era purtat pînă ce începea cucul să cînte sau pînă soseau berzele, cînd, cu un gest iarăși alegoric, era aruncat după acestea.

Încercînd a descifra această bogăție de simboluri, scriitorul N. Gane arăta că: „Bănuțul însemna imbelșugare, firele albe și roșii ale găitanului însemnau fața albă ca crinul și rumenă ca roza, iar ofran-da făcută reginei florilor era o salutare poetică adresată primăverii”.

...Iată, așadar, de ce și cum, materializînd legătura adîncă dintre om și natură, mărțișorul a putut pătrunde, cu tinerească prospețime, în vremurile mai noi. Păstrîndu-și îndătinata însemnătate, el a rămas ca un semn primăvăratec al urărilor de bine, datorate celui drag care, „de zintiul lui martie”, mereu cu aceeași tulburare, după spusele poetului lucrurilor gingașe și profunde, Tudor Arghezi, „își începe grumazul cu o ață de păianjen, lipită de un fluture cu ochi de argint”.

ALEXANDRU POPESCU

Decada Cadourilor

COOP

pentru **femei**

27 februarie - 8 martie

ALEGETI DARUL POTRIVIT LA MAGAZINELE Cooperativelor de Consum

te cînt ROMÂNIE

Glorie Românie ! Glorie,
Și victorie. Victorie.
Alegem. Alegem. Alegem.
Culegem. Culegem. Culegem :
Griul de aur, slava, lumina,

soarele, luna, visul, mașina,
miere de salcîm, de alior,
și imn de floare, de dor.
Te cînt Românie, și te cînt
slăvit, binecuvîntat pămînt.

BELȘUG

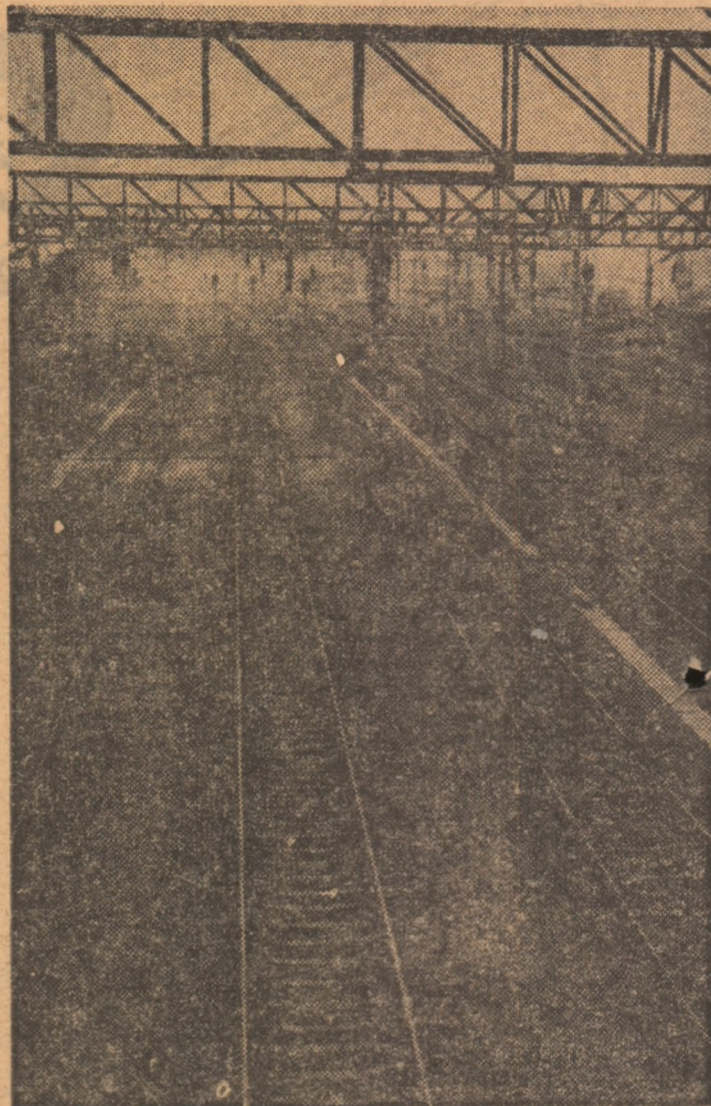
Cerul cîntă-n „spic
Alecsandru”, —
Timpul a uitat de
gri.

ELECTRIFICARE

Linii albe,
se răsfrîng în dans
paralele
de iele

ORAȘE

Statura vremii
se-ascunde-n noile
uriae
orașe.

CĂLUȘARI

Ei s-au înfrățit cu vîntul
și-a rămas sub joc pămîntul

MOTOARE

Au ieșit motoarele
Să sărute soarele.

PRIMĂVARĂ

În gîndul laj de crîn
se-adună Tîra
și Primăvara.
Primăvara

Versuri : ION BAION
Fotografii : DAN ER. GRIGORESCU, GH. VINȚILA